

Жорж Сименон
МЕГРЕ И ТРУПЪТ В КАБИНЕТА

Maigret et la Grande Perche
© 1951, Georges Simenon Limited,
a Chorion Company. All rights reserved

Евгения Грекова, превод, 2011 г.
Орлин Атанасов, художник, 2011 г.
Книгоиздателска къща „Труд“, 2011 г.

ISBN 978-954-398-108-3

Кралѣ на криминалния роман

Жорж Сименон

МЕГРЕ И ТРУПЪТ В КАБИНЕТА

Превод от френски
Евгения Грекова

ÃĖÄÄÄ İÚĐÄÄ

Â êÿôî Ìäää ñâüà ñâÿ ñöäà ïîçîäà,
ïïäâäää æâîä ñè ïîñâîä,
è ñöää äöîä çà Õæîÿ Õää
è çà íá-èè ïöâîïéääâîè öâîîè ïñâîèè

Във формуляра, който разсилният на Съдебната полиция беше попълнил и сега подаваше на Мегре, пишеше дословно следното:

Ернестина, наричана още Дангаланата (навремето Мику, а понастоящем Жусийом по фамилия), която преди седемнайсет години сте арестували на улица „Луна“ и по онова време се съблякла чисто гола само за да ви ядоса, сега би желала да разговаря с вас извънредно спешно по въпрос от най-голяма важност.

Мегре хвърли скришом едно око към стария Жозеф, за да разбере дали беше прочел бележката, но портиерът с побелели коси продължаваше да си седи спокойно с безразличен поглед. Изглежда, тази сутрин от всички служещи в кабинетите на полицията единствено той не се беше съблякъл по риза. И за първи път от толкова години полицейският комисар се замисли по каква ли странна причина задължаваха този човек, вече достигнал почтена възраст, да носи на врата си тежката верига с висящ на нея грамаден медал.

Наистина има такива дни, в които човек изведнъж започва да си задава разни глупави въпроси. Може би се дължеше на жегата. А може би просто заради отпускарската атмосфера не приемаше нещата твърде насериозно.

Прозорците бяха широко отворени и шумът на Париж изпълваше целия му кабинет. Преди Жозеф да влезе, Мегре се беше забавлявал да гледа как една оса се върти в кръг и упорито се блъска в тавана все на едно и също място. Повечето инспектори бяха заминали или на море, или на планина. А Люка ходеше със смешна сламена шапка, която върху неговата глава наподобяваше индианска колиба или по-скоро абажур. Главният шеф беше заминал точно предната вечер за Пиренеите, както всяко лято.

– Тя пияна ли беше? – Мегре попита портиера.

– Не ми се вярва, господин Мегре.

Когато някои жени си пийнат повечко, както той знаеше, внезапно изпитват необяснима нужда да отидат в полицията и да правят внезапни разкрития.

– Нервна ли беше?

– Попита ме дали ще трябва дълго да чака, а аз ѝ казах, че не знам дали изобщо ще я приеме. Тя седна в един тъгъл на чакалнята и се зачете в някакъв вестник.

Мегре не си спомняше нито името Мику, нито фамилията Жусийом, нито пък нейния прякор Дангаланата. Затова пък много добре помнеше улица „Лунна“ през един много топъл ден, също като днешния, когато от горещината асфалтът пружинираше под краката, а из цял Париж се носеше миризмата на катран.

Беше някъде натам, към арката „Сен Дени“, на една малка уличка със съмнителни хотели и малки будки, в които продаваха гофрети и банички. По онова време Мегре още не бе станал полицейски комисар. Тогава жените ходеха с прави рокли и си бръснеха косите отзад на тила. За да получи сведения за въпросната проститутка, му се беше наложило да влиза в две-три квартални кръчми и по някаква случайност беше пил перно*. Сега дори си спомняше мириса му, както и миризмата на пот и на мръсни крака, изпълваща малкия хотел. Стаята ѝ беше на третия или на четвъртия

*Ἐῤῥῶνδῖα ἰαδῶα ὀῶἰνῆἰ ἀεἰἰ – ἀἶῥ. ὀἶἶ.

етаж. Най-напред беше сбъркал вратата и се бе озовал пред някакъв негър, който свиреше на акордеон, седнал на леглото – сигурно беше музикант в някое от заведенията с танци. Без да се откъсва от своето занимание, негърът му беше посочил само с едно кимване съседната врата.

– Влезте.

Гласът беше прегракнал като на някой препил или прекалено много пушил. До прозореца, който гледаше към двора, стоеше високо момиче в светлосин пеньоар и приготвяше пържола на газов котлон.

Беше висока колкото Мегре, а може би дори и повече. Изглежда го от глава до пети без капка смущение. После веднага попита:

– Ченге ли сте?

Той откри веднага портфейла и банкнотите върху шкафа с огледало. На нея обаче дори окото ѝ не мигна.

– Моята приятелка го направи.

– Каква приятелка?

– Не ѝ знам името. Викат ѝ Люлю.

– Къде е тя сега?

– Потърсете я, нали това ви е работата.

– Облечете се и ме последвайте.

Беше само дребна кражба, извършена от проститутка. Обаче на „Кея“ ѝ придаваха известно значение, и то не толкова заради откраднатата сума – която всъщност не беше много малка, – а защото потърпевшият беше търговец на добитък на едро от Шарант, а той вече беше вдигнал на крак своя депутат.

– Да не мислите, че ще ми попречите да си изям пържолата!

В тясната стая имаше само един стол. Мегре продължи да стои прав, докато момичето се хранеше, без да бърза. Не му обърна повече никакво внимание, все едно че освен нея в стаята нямаше никого.

По онова време трябва да е била на двайсетина години. Бледо момиче с безцветни очи и продълговато кокалесто

лице. После започна да човърка зъбите си с кибритена клечка, а след това сипа вряла вода върху кафето.

– Казах ви да се облечете.

Беше му топло, а и миризмата на хотела го дразнеше. Дали се беше досетила, че му е неудобно? Тя свършено спокойно си свали пенъора, нощницата и белъто и след като остана гола като охлюв, се излегна върху разхвърляното легло и запали цигара.

– Чакам! – каза той с нетърпение, като се опитваше да гледа встрани.

– Аз също.

– Имам заповед за арест.

– Ами че, добре де, хайде, арестувайте ме!

– Облечете се и ме последвайте.

– Много си ми е добре така.

Положението взе да става комично. Тя беше спокойна, освен дето в безцветните ѝ очи се бе запалило леко иронично пламъче.

– Казвате, че ще ме арестувате. Добре де, съгласна съм. Обаче не очаквайте отгоре на всичкото да ви помагам. Аз съм си вкъщи. Горещо е и имам право да си стоя гола. Ако много държите да ви последвам както съм сега – добре, на мен това не ми пречи.

Беше ѝ повторил най-малко десет пъти:

– Облечете се!

Дали защото кожата ѝ беше смъртнобледа, или заради гнусната обстановка, му се бе сторило тогава, че никога не е виждал толкова гола жена. Напразно хвърли дрехите ѝ на леглото, напразно я заплашваше, а след това дори се опита да я увещава.

В крайна сметка слезе долу, за да извика двама полицаи, и цялата тази история наистина заприлича на гротеска. Наложил се насил да увият момичето в покривката от леглото и да я свалят като голям пощенски колет по тясното стълбище. Всички врати се отваряха по пътя им.

Не беше я срещал оттогава. Дори не беше чувал за нея.
 – Нека влезе – произнесе Мегре с въздишка.

Веднага я позна. Стори му се, че изобщо не се бе променила – същото продълговато бледо лице, същите безцветни зеници и прекалено силно начервени устни, които наподобяваха кървяща рана. В погледа ѝ съзираше и същата спокойна ирония на човек, видял толкова неща, че вече нищо няма значение за него.

Беше облечена в строга рокля, носеше светла сламена шапка, а на ръцете си беше сложила ръкавици.

– Още ли ми се сърдите?

Той смукна от лулата си, без да отговори.

– Може ли да седна? Разбрах, че са ви повишили и сигурно заради това не съм ви срещала. Може ли да се пуши тук?

Тя измъкна цигара от чантата си и я запали.

– Нека ви го кажа веднага, без да ви упреквам, все пак навремето аз бях права. Лепнаха ми една година, без да имам никаква вина. Наистина имаше една Люлю, но вие дори не си направихте труда да я потърсите. Бяхме двете заедно, когато срещнахме оня, дебелия, с многото мангизи. Той ни откара и двете, обаче след като ме опипа, на мен ми каза да се чупя – от кльошави мадами му се разваляло настроението. Трябваше да изчакам в коридора и след един час Люлю ми подаде портфейла му, за да го скрия.

– А с нея какво стана?

– Допреди пет години държеше малко ресторантче някъде на юг. Исках само това да ви кажа. На всеки му се случва да сбърка.

– За това ли дойдохте?

– Не, доход да ви разкажа за Алфред. Обаче ако той знаеше, че съм тук, пак щеше да каже, че съм тъпанарка. Трябваше да се обадя на инспектор Боасие, който го познава добре.

– Кой е този Алфред?

– Това е моят мъж. Наистина ми е съпруг – както си му е редът, пред кмета и дори пред свещеника. Понеже той е

религиозен. Инспектор Боасие го е арестувал два-три пъти. Единия път Алфред лежа пет години във Фресън.

Гласът ѝ беше станал почти дрезгав.

– Фамилията Жусийом сигурно не ви говори нищо, обаче, като ви кажа неговия прякор, сигурно ще се сетите. Често са го споменавали по вестниците. Викат му Тъжния Алфред.

– Онзи с огнеупорните каси ли?

– Да.

– Какво, скарахте ли се?

– Не. Не идвам за това, за което си мислите. Тези неща не са ми в характера. Значи познавате Алфред?

Мегре никога не го беше виждал, или по-точно само го беше зървал няколко пъти отдалеч по коридора, докато крадецът вероятно чакаше за разпит при Боасие. Смътно си спомняше дребен хилав човек с тревожен поглед. Дрехите като че бяха прекалено широки за слабото му тяло.

– Ние с вас, разбира се, не гледаме по еднакъв начин на него – каза тя. – Той е просто един нещастен човек. Но е по-интересен, отколкото си мислите. Живея с него вече почти дванайсет години и започвам да го опознавам.

– Къде е той сега?

– И дотам ще стигнем, не се тревожете. Не знам къде е, но без да ще, много лошо се е подредил и точно затова съм дошла при вас. Само че трябва да ми имате доверие. Да, добре разбирам, че искам прекалено много от вас.

Наблюдаваше я с любопитство, защото тя говореше с трогателна простота. Не се превземаше, не се опитваше да му направи впечатление. Действително, напредваше бавно към целта си, но само защото онова, което трябваше да му каже, беше наистина сложно.

И все пак като че помежду им продължаваше да стои бариера. А тя се опитваше да я преодолее, за да не си създава той погрешно впечатление за Тъжния Алфред, с когото никога не се беше сблъсквал лично.

Мегре знаеше за него само онова, което беше чувал да се разказва из полицейските канцеларии. Беше станал едва

ли не известна личност: вестниците му отделяха особено внимание заради живописните подробности в живота му.

Алфред беше работил дълго за фирма „Планшар“, известни производители на огнеупорни каси. Бе станал един от най-добрите им специалисти. Още навремето бил тъжен и затворен младеж с крехко здраве, който периодически получавал епилептични припадъци.

Може би Боасие ще може да съобщи на Мегре при какви обстоятелства Алфред беше напуснал работата си във фирма „Планшар“.

Но така или иначе, вместо да монтира огнеупорните каси, Алфред беше започнал да краде тяхното съдържание.

– Когато го срещнахте за първи път, той още ли работеше редовно?

– Разбира се, че не. Не съм го накарала аз да тръгне по кривия път, ако това си мислите. Работеше по малко туктам, наемаше се от време на време при един ключар. Обаче бързо разбрах какво става всъщност.

– Не мислите ли, че е по-добре да се срещнете с Боасие?

– Той се занимава с кражбите, нали? Обаче с убийствата се занимавате вие.

– Да не би Алфред да е убил някого?

– Вижте, господин комисар, мисля, че нещата ще вървят по-бързо, ако ме оставите да говоря. Алфред може да е всякакъв, но няма да убие човек дори за всичкото злато на света. Може да ви се стори глупаво, че говоря така за човек като него, но той е чувствителен и може да се разплаче за щяло и нещяло. Достатъчно добре го познавам. Някой може да ви каже, че той няма воля. Но може би точно защото е такъв, започнах да го обичам.

Тя погледна Мегре спокойно. Беше произнесла последната дума, без да набляга на нея, но все пак с известна гордост.

– Ако знаехте какви мисли му минават през главата, щяхте много да се учудите. Но няма значение. За вас той е просто крадец. Веднъж успели да го хванат полицаите и

после изкара пет години в пандиза. Нито веднъж не пропуснах да отида на свиждане в дните за посещение. А през цялото това време трябваше да се занимавам пак със старата си професия. Можех да имам неприятности, понеже не бях регистрирана, а по онова време все още трябваше задължително да си регистрирана.

Той още се надява, че ще успее да направи голям удар и после ще можем да отидем да живеем на село. Това му е мечтата, откакто се помни.

– Къде живеете сега?

– На кея Жамап, точно срещу шлюза Сен Мартен. Представяте ли си? Държим две стаи над едно бистро, боядисано в зелено. Много е удобно заради телефона.

– Алфред там ли е в момента?

– Не. Вече ви казах, че не знам къде е и можете да ми имате доверие. Той направи един удар – не миналата нощ, а по-миналата.

– И сигурно е избягал, така ли?

– Имайте търпение, господин комисар! След малко ще видите, че всичко, което ви разказвам, е важно. Сигурно познавате хора, които си купуват лотарийни билети от всеки тираж на националната лотария? Някои дори се лишават от храна, за да си купят повече билети. Все си мислят, че само след няколко дни най-сетне ще станат богати. Е, с Алфред е същата работа! Из цял Париж има огнеупорни каси, които той е монтирал и които познава като собствения си джоб. Когато някой си купува огнеупорна каса, обикновено го прави, за да си държи там парите или скъпоценностите, не е ли така?

– И той се надява, че един ден ще попадне на големите пари, така ли?

– Точно така.

Тя повдигна рамене, като че говореше за някаква безобидна детска мания. А после добави:

– Просто няма късмет. Обикновено все попада или на акции, които не могат да се продадат, или на някакви дело-

ви документи. Един-единствен път е имало наистина голяма сума, с която щеше да си живее спокойно до края на дните. И точно тогава Боасие го арестува.

– Вие заедно с него ли бяхте? Вие ли стояхте на пост?

– Не, той не искаше. В началото ми казваше къде има намерение да работи и аз всеки път гледах да наглася нещата така, че да съм някъде наблизко. Обаче след като го забеляза, той престана да ми казва предварително какво ще прави.

– Защото се е страхувал да не ви арестуват може би?

– Да, може би. Но вероятно и от суеверие. Разбирате ли, макар че живеем заедно, той си е все същият затворен човек. Понякога може да изкара четирийсет и осем часа, без дори да ми каже нито дума. Но когато вечер виждам, че тръгва с велосипеда си, вече ми е ясно какво значи това.

Мегре си спомняше тази подробност. Някои вестници дори бяха нарекли Алфред Жусийом „крадеца на велосипед“.

– Това пак си е някаква негова идея. Мисли, че ако през нощта е с велосипед, това няма да направи толкова голямо впечатление, особено ако на рамото си носи чанта с инструменти. Хората ще мислят, че отива на работа. Нали виждате, че говоря с вас като с приятел.

Мегре все още се питаше за какво ли е дошла в кабинета му. Когато тя взе втора цигара, той ѝ поднесе запалена клечка кибрит.

– Днес сме четвъртък. Във вторник срещу сряда през нощта Алфред тръгна да прави своя удар...

– Той ли ви съобщи за това?

– Не, но няколко нощи поред излизаше все по едно и също време, а това вече е знак, че е намислил нещо. Преди да се промъкне в някоя къща или в канцелария, той понякога ходи по цяла седмица да я наблюдава, за да види какви са навиците на хората там.

– И вероятно за да се убеди, че в помещенията няма никого?

– Не. Точно това му е безразлично. Мисля, че дори предпочита да работи там, където има хора, отколкото в празно помещение. Той винаги се движи, без да вдига какъвто и да било шум. Сто пъти му се е случвало да дойде и да си легне до мен през нощта, без дори да забележа, че се е прибрал.

– Знаете ли къде е работил по-миналата нощ?

– Знам само, че е някъде в района на Ньой. Дори го разбрах съвсем случайно. Като се върна предния ден, ми разказа, че някакви полицаи му поискали документите. Сигурно са го помислили за някой от онези мръсници, защото го спрели в Булонския лес – там, където проститутките обикновено ходят да си оправят тоалета през почивките. „И къде стана това?“ – попитах го аз. „От другата страна на Градината за аклиматизация. Тъкмо се връщах от Ньой.“ И така, по-предната нощ той взе кутията с инструментите си и аз веднага разбрах, че отива да работи.

– Не беше ли пил?

– Не, той не пие, нито пуши. Просто няма сили за това. Непрекъснато се страхува, че ще получи пристъп. А когато това му се случи наред улицата и всички се струпват около него и започват да го съжालяват, той ужасно се срамува. Преди да тръгне, ми каза: „Май че този път наистина ще отидем да живеем на село.“

Мегре беше започнал да си води бележки, а после машинално взе да си рисува заврънкулки около тях.

– В колко часа излезе от дома ви на кея Жемап?

– Някъде около единайсет вечерта, както и предните вечери.

– Значи трябва да е пристигнал в Ньой към полунощ.

– Сигурно толкова е било. Той никога не караше много бързо, но пък, от друга страна, по това време обикновено няма задръствания.

– А кога го видяхте отново?

– Ами не съм го виждала оттогава.

– И затова смятате, че му се е случило нещо, така ли?

– Не, той ми телефонира.

– Кога?

– В пет часа сутринта. Още не бях заспала, понеже се тревожех. Той все се страхува, че ще получи пристъп по-сред улицата, а пък аз все си мисля какво може да му се случи, докато е на работа, разбирате ли? Чух, че телефонът долу в бистрото звъни. Нашата стая е точно над него. Событиениците още не бяха станали. Помислих си, че сигурно е за мен, и слязох. После по гласа му веднага познах, че здравата го е загазил. Говореше много тихо. „Ти ли си?“ – ме попита. „Да, аз съм.“ „Сама ли си?“ „Да, а ти къде си?“ „Близо до Северната гара, в едно малко кафене. Слушай, Тина – той винаги ми вика Тина, – на всяка цена трябва да изчезна за известно време.“ „Да не са те засекли?“ „Не, не е това. Не знам как да ти кажа. Наистина един човек ме видя, но не мисля, че е от полицията.“ „Успя ли да вземеш парите?“ „Не. Случи се точно преди да свърша каквото трябваше.“ „Но какво е станало?“ „Точно когато оправях ключалката, лампата ми изведнъж освети едно лице в ъгъла на стаята. Помислих си първо, че човекът е влязъл безшумно и сега ме наблюдава. Чак после забелязах, че очите му са като на мъртвец.“

Тя погледна Мегре.

– Сигурна съм, че не ме лъжеше. Ако го беше убил той, щеше да ми каже. Да знаете, че не ви разказвам врели-некипели. От дишането му по телефона се чувстваше, че всеки момент може да припадне. Толкова го е страх от смъртта...

– Кой е бил този човек?

– Не знам. Той не ми обясни кой знае колко. Все ми се струваше, че всеки момент ще затвори телефона. Страхувах се, че някой може да го чуе. Каза ми, че ще се качи на влака след четвърт час...

– Сигурно на влака за Белгия?

– Да, сигурно, щом като се обаждаше от Северната гара. После погледнах в един справочник. Имаше влак, който тръгва в пет и четирийсет и пет.

– А знаете ли поне от кое кафене ви се е обадил?

– Вчера ходих на разходка из оня квартал и разпитвах тук-там, но не научих кой знае какво. Сигурно всички са ме взели за някоя от онези ревниви жени и затова не ми казаха нищо.

– С една дума, вашият мъж ви е казал само, че има мъртъв човек в помещението, в което е работел, така ли?

– Не, успях да разбера и някои други неща. Каза ми освен това, че това била жена. Целите ѝ гърди били залети с кръв и държала в ръката си телефонна слушалка.

– Това ли е всичко?

– Не. Точно когато се канел да хукне да бяга – мога да си представя какво му е било, – някаква кола спряла пред железната порта...

– Наистина ли каза, че има железна порта?

– Да. Много добре си спомням тази дума, понеже ми направи впечатление. Някой слязъл от колата и тръгнал към входната врата. Докато човекът минавал през коридора, Алфред излязъл от къщата през прозореца.

– Ами инструментите му?

– Оставил ги там. На идване срязал едно от стъклата на прозореца, за да влезе. Затова съм съвсем сигурна, понеже си му беше и навик. Мисля, че щеше да го направи дори и ако вратата беше отворена, понеже си пада малко маниак. Може пък просто да е суеверен.

– Значи човекът не го е видял?

– Не, видял го е. Докато минавал през градината...

– Значи ви е споменал и за градина?

– Е, не съм си я измислила все пак. Значи, докато минавал през градината, някой погледнал през прозореца и насочил към него електрическо фенерче, сигурно това на Алфред, което той оставил в къщата. А пък Алфред се метнал на велосипеда си и го подкарал с всички сили, без да се обръща назад. Карал, докато не стигнал до Сена, не знам точно на кое място, и хвърлил велосипеда си в реката, да не би да го разпознаят по него. Но не посмял да се върне

вкъщи. Отишъл пеш до Северната гара и оттам ми се обади. Помоли ме да не казвам нищо на никого. Аз настоявах да не ходи никъде. Опитах се да го вразумя. Накрая ми обеща да ми прати препоръчано писмо и да ми пише къде се намира, за да отида при него.

– Не ви ли е писал още?

– Не, още е рано, писмото не може да пристигне толкова бързо. Тази сутрин ходих до пощата. Вече едно де-нонощие мисля за това. Купих си всички вестници, понеже все се надявах, че в някой от тях ще пише за убита жена.

Мегре вдигна телефона и се обади в полицейския комисиариат на Ньой.

– Ало! Обаждам се от Съдебната полиция. Имате ли съобщение за убийство, станало през последните два-сет и четири часа?

– Една секунда. Ще ви свържа със секретаря, аз съм дежурният.

Мегре дълго настояваше:

– Не са ли ви съобщили за намерен труп по улиците? Не са ли ви викали по тревога през нощта? А да са изваждали тяло от Сена?

– Не, абсолютно нищо, господин Мегре.

– А някой да е съобщавал, че е чул стрелба?

– Не.

Дангаланата чакаше търпеливо, сложила две ръце върху чантичката си, все едно беше дошла на гости.

– Сега разбирате ли защо дойдох да говоря с вас?

– Да, мисля, че разбирам.

– Най-напред реших, че може полицаите да са видели Алфред и в такъв случай дори колелото щеше да го издаде. После се сетих за инструментите, които е оставил на мястото. А заради това, че е минал границата, никой няма да повярва на неговата история. И освен това... в Белгия или Холандия той не е на по-сигурно място, отколкото в Париж. Предпочитам да го видя в затвора заради опит за краж-

ба, дори това пак да му коства пет години там, отколкото да го обвинят в убийство.

– Цялата работа е там – отвърна Мегре, – че нямаме труп.

– Да не мислите, че си го е измислил или пък че аз си го измислям?

Той не отговори.

– Лесно можете да намерите къщата, където е работил онази нощ. Сигурно не трябва да ви го казвам, но съм сигурна, че вие и сам щяхте да се сетите. Със сигурност става дума за каса, която той е монтирал навремето. Фирмата „Планшар“ трябва да има списък на клиентите си. Не може в Ньой да има чак толкова много хора, които са си купили огнеупорна каса преди около седемнайсет години.

– Алфред имаше ли си друга приятелка освен вас?

– Е, предвиждах и този въпрос. Не съм ревнива, но дори и да бях, нямаше да дойда да ви разправам разни истории, за да си отмъщавам, ако точно това си мислите. Той си няма приятелка, защото не иска, горкият. Ако беше поискала, аз самата щях да му намеря толкова приятелки, колкото си ще.

– И защо така?

– Защото животът и без това не е особено забавен.

– Имате ли пари?

– Не, нямам.

– Какво ще правите тогава?

– Ще се оправя някак, много добре знаете. Дошла съм тук само за да стане ясно, че Фред не е убил никого.

– А ако ви пише, ще ми покажете ли писмото?

– Вие ще го прочетете дори преди мен. След като вече знаете, че трябва да ми прати препоръчано писмо, сигурно ще наредите да наблюдават всички пощенски станции в Париж. Не забравяйте, че ги разбирам тия работи.

Беше се изправила с целия си ръст и сега наблюдаваше Мегре от горе на долу, както седеше пред нея на бюрото.

– Ако всичко, което разказват за вас, е вярно, има надежда, че ще ми повярвате.

– И защо така?

– Защото в противен случай щяхте да сте глупак. А пък вие не сте глупак. Ще се обадите ли във фирмата „Планшар“?

– Да.

– Ще ме държите ли в течение?

Той я погледна, без да ѝ отговори, и усети, че не може да съдържи появилата се на устните му шеговита усмивка.

– Е, както искате – въздъхна тя. – Бих могла да ви помогна. Колкото и добре да сте осведомен, има неща, които хора като нас разбират по-добре от вас.

Това „нас“ очевидно включваше цял един свят – онзи, в който Дангаланата живееше. Светът от другата страна на барикадата.

– Сигурна съм, че ако инспектор Боасие не е излязъл в отпуска, ще потвърди всичко, което ви казах за Алфред.

– Не е излязъл. Заминава утре.

Тя отвори чантата си и извади някаква хартийка.

– Оставям ви телефонния номер на бистрото долу, под нас. Ако случайно имате нужда да ме питате нещо, не се бойте, няма пак да се събличам. Сега предпочитам да си стоя облечена!

В гласа ѝ имаше лека горчивина, но не прекалена. И веднага след това, вече подигравайки се на самата себе си, тя добави:

– Май така е по-добре за всички!

Чак след като затвори вратата след себе си, Мегре осъзна, че беше стиснал съвсем естествено ръката, която му беше подала. Осата все така кръжеше близо до тавана и бръмчеше, като че търсеше някакъв изход, без да подозира, че прозорците са широко отворени. Госпожа Мегре му беше казала тази сутрин, че ще отиде до цветния пазар, и го бе попитала да му се обади ли към обяд, ако е свободен. Сега беше обяд. Той се поколеба за миг и се наведе над перваза на прозореца, откъдето се виждаха ярките цветни петна отвъд парапета на кея.

После вдигна с въздишка телефонната слушалка.

– Предайте на инспектор Боасие да дойде при мен.

Седемнайсет години бяха изтекли от онова смешно произшествие на улица „Лунна“. Сега Мегре беше важна личност и оглавяваше отдел „Убийства“. Внезапно някаква странна мисъл му дойде наум, обзе го почти детинско желание. Отново вдигна слушалката.

– Свържете ме с „Брасри Дофин“, ако обичате.

Точно когато Боасие минаваше през отворената врата, Мегре каза в слушалката:

– Качете ми горе едно перно...

Но като погледна инспектора и тези две големи петна от пот под мишниците му, се поправи:

– Не, по-добре два пъти! Два пъти перно. Благодаря.

Леко синеещите мустаци на Боасие, който беше от Прованс, потрепнаха в знак на удоволствие. Той седна на перваза и взе да бърше потта от челото си.